

REISVERSLAG

van de eerste reis naar Albanië van Joop Kuipers,
de voorzitter van de Stichting Joop naar Albanië.

Het reisverslag is door Joop Kuipers in januari 2004 opnieuw op papier gezet en voorzien van foto's.

Eerste reis naar Tirana met:

Jaap Vinke;
Albert Hilbering,
(vrijwillige chauffeur);
Henk Smit,
(vrijwillige chauffeur).

Datum:

2 mei t/m 13 mei 1994

FOTO:

Slagboom openen
op 5 mei 1995
bij de grensovergang tussen
Griekenland en Albanië (Kakavia).

Maandag 2 mei 1994

Na 4 maanden voorbereiding is het dan zover. Ik ben al een uur eerder wakker voor de wekker gaat. Om **05.15** uur is Henk (eerste vrijwilliger chauffeur) al aanwezig bij het Shell station in Nieuwegein. Alle spullen overgeladen in de truck en afscheid genomen van mijn vrouw Martie en mijn zoon Franklin. Gisteravond al afscheid genomen van mijn andere zoon Gilbert. Om **06.30** uur kwamen we aan bij de grensovergang in s'Heerenbergh waar we om **07.00** uur de andere twee vrachtwagens in het vizier kregen. Kennis gemaakt met Jaap Vinke. Jaap zal ons begeleiden naar Tirana. Jaap is specialist in het vervoeren van humanitaire transporten. Albert Hilbering is de tweede vrijwillige chauffeur van de Firma Kroeze uit Enter. De groep is nu compleet (Henk, Jaap, Albert en Joop). Om **07.10** uur alle papieren voor de reis in orde laten maken bij de douanier. Het neemt 25 minuten in beslag. De douanier wilde de lading van Jaap controleren i.v.m. de melkpoeder. Jaap had de wagen niet zelf geladen, op goed geluk de goede kant van het zeil geopend. Henk en Albert zijn ondertussen geld gaan wisselen. Ze proberen mij op stang te jagen door te zeggen dat het geld pas vanmiddag komt en wij tot die tijd moeten wachten. Met z'n vieren wat gedronken en de route doorgenomen. Het blijkt dat de papieren van Henk en Albert niet helemaal in orde zijn. Zij kunnen niet op de terugreis door Oostenrijk rijden. Er moet een papier bij zijn waar 16 zegels op zijn geplakt i.v.m. milieuzaken. Gerrit Plas (planner van de Firma Kroeze) gebeld in Enter of hij de papieren in orde wil maken. Afsproken met Gerrit dat hij de papieren aan Hans Rustwat (collega van mij) zal geven. Hans woont in Papendrecht waar hij de papieren weer aan Kees Verheul van de stichting Hoop voor Albanië zal geven. Kees vertrekt morgen met het vliegtuig naar Tirana. Wij kunnen de papieren in het gasthuis in Tirana ophalen. Voor de zekerheid nog even naar het servicebureau van Albert Heijn gebeld of Hans de papieren vanavond af wil geven aan Kees Verheul. Om **08.25** uur gaan we echt op weg naar Tirana.

Jaap rijdt voorop gevolgd door Henk en Albert sluit de rij. De zon begint al lekker te schijnen. Alle meegebrachte spullen voor de reis verdeeld over verschillende kastjes in de cabine. Om **15.45** uur wat gegeten in Giesenbeld. Gerrit nog gebeld of de papieren in orde waren. Gerrit vraagt aan Henk "waar staan jullie", waarop Henk zegt "hier". Iedereen moest lachen. De papieren waren in orde en kunnen in Tirana worden opgehaald. Morgen gaat Jaap proberen om voor de terugreis een vracht mee te krijgen. Het zal waarschijnlijk een vracht met aardappelen zijn uit Zuid Italië.

Anekdote van Henk.

Henk had bij zijn eerste buitenlandse reis gelijk pech. Hij heeft de wagen nog net op tijd op een parkeerplaats kunnen parkeren. Henk heeft geleerd dat hij altijd eerst de naam van de parkeerplaats moet opschrijven voor dat hij telefonisch contact opneemt met zijn baas. Henk neemt contact op met zijn baas. Het eerste wat er gevraagd werd: wat is de naam van de parkeerplaats. Henk zegt: "bitte sauber halten". Waarop direct zijn collega zegt dat op elke parkeerplaats staat vermeld "bitte sauber halten", dat betekend: parkeerplaats schoonhouden a.u.b.

Om **21.15** uur zoeken we een parkeerplaats op vlakbij Oostenrijk (we zijn dan al 16 uur actief). Eerst nog wat gegeten in het restaurant. Dan krijgt Jaap via de telefoon een vervelende mededeling, dat hij zaterdag ochtend vroeg weer moet vertrekken uit Tirana naar Nederland. Dat sloeg bij mij in als een bom. De afspraak was zondag ochtend vertrekken. Als het vertrek zaterdag wordt dan kan ik niet naar de Familie Bexhoze in Milot (door een reportage op de tv over deze familie ben ik gemotiveerd naar Albanië gegaan), het doveninstituut, het weeshuis en het ziekenhuis in Tirana. Vrijdag ochtend moeten de vrachtwagens gelost worden in Tirana. Waarschijnlijk komt Jan Kroeze (grootste sponsor) zaterdag naar Tirana met het vliegtuig. Dan zijn wij al vertrokken. Om **23.30** uur zijn we gaan slapen. Het is voor mij de eerste keer om te overnachten in een truck.

Dinsdag 3 mei 1994

Om **06.00** uur opgestaan na een slechte nachtrust. Ik sliep boven in de cabine op een smal bed met een net er voor. Ik durfde mij haast niet om te draaien i.v.m. het naar beneden vallen. Veel wakker geworden van vertrekkende vrachtwagens en draaiende koelmotoren. Na het wassen en scheren in een openbaar toilet zijn we vertrokken richting Oostenrijkse grens. Bij de douane gaat hier alles op z'n elf en dertigste. Voordat we verder kunnen rijden zijn we weer een uur verder. Vlak voor de Brenner pas, bij Schönberg krijg de truck waar ik in zit met Henk een kokende motor. Soppen langs de snelweg en de motor af laten koelen. Na een minuut of tien konden we weer verder rijden. Na dik vijf uur de Italiaanse grens om **11.15** uur gepasseerd.

Twee van drie opleggers die gelost moeten worden in Tirana.

We hebben nog geen honderd kilometer gereden en we moeten vandaag nog negenhonderd kilometer rijden. Het is op dit moment prachtig weer in noord Italië. Ik voel me erg moe en lusteloos, wil graag slapen maar het lukt niet. Na een trage start rijden we nu vier uur door. Ik ben toch een half uurtje in slaap gevallen en dat heeft me goed gedaan. Wat broodjes gegeten en de krant van afgelopen zaterdag gelezen. Voor de rest maar zitten, zitten en honderd keer draaien van linkse naar rechts. Joop en stil zitten gaat niet. Om **16.00** uur besluiten we om een uur te pauze te nemen anders komen we in e problemen met het rijtijden besluit. Het is nu donker en rijden nog steeds richting het zuiden. Albert seint naar ons dat er iets aan de hand is. Onze achterlichten doen het niet. Om vertraging te voorkomen rijden we door. Albert rijdt dicht achter ons aan zodat er niemand tussen kan invoegen. Op de parkeerplaats in Pescara waar we overnachten de achterlichten gemaakt. Afsproken dat we om 08.00 uur vertrekken richting Bari waar de boot op ons wacht voor de overtocht naar Igoumenitsa (Griekenland). Om **00.00** uur met een slaapmutsje gaan slapen.

Woensdag 4 mei 1994

De vierkante fles (Bokma) heeft er voor gezorgd dat ik een heerlijke nachtrust heb gehad. Om **07.15** uur wil onze truck weer niet starten. Henk heeft een startkabel gekocht voor 65.000 lire. Via de truck Van Albert start de wagen meteen. Ondanks de tegenvaller zijn we op tijd vertrokken.

Met een stralende zon aan de hemel en een rustige rit bereiken we de havenplaats Bari op tijd. De boot voor de overtocht lag al aangemeerd. Het inboeken was een groot probleem. Het geldbedrag voor de overtocht van de second driver (ik dus zonder groot rijbewijs) is niet overgemaakt naar het boekingskantoor. Na veel telefoneren kreeg ik te horen dat ik moest wachten op een fax van het hoofdkantoor. De Italianen spreken de woorden "second driver" uit als sukkel drijver. Vanaf dit moment heet ik dus sukkel drijver. Na een half uur kwam de fax binnen en alles bleek toch in orde te zijn. Gelukkig wel want anders had ik 55.000 lire moeten betalen. Naar huis gebeld dat we allemaal goed in Bari zijn aangekomen. Jaap heeft al te horen gekregen dat hij retour vracht heeft voor Nederland. Hij moet al zaterdag ochtend vanuit Tirana vertrekken om maandag ochtend vroeg zijn vracht aardappelen te laden in Italië. We gaan zondag ochtend zeker terug met twee wagens. Jaap, Henk en Albert zijn vandaag erg melig. Ik (sukkel driver) krijg van niemand een normaal antwoord. Om **17.00** uur moeten we inschepen en vertrekken als alles mee zit om **19.00** uur.

Geduld is een schone zaak. Eindelijk mochten we om **18.45** uur de boot op. Alle vrachtwagens moeten achteruit de boot op rijden. Chaotische mensen die maar schreeuwen. De één zegt dat je het stuur naar rechts moet draaien en de

andere zegt naar links en een derde persoon staat als een idioot op een fluitje te blazen en zegt rechtdoor naar achteren rijden. Toch op tijd vertrokken richting Igoumenitsa in Griekenland. Aan boord krijgen we een vierpersoon kamer toegewezen. Eerst lekker gegeten en daarna is iedereen gaan douchen. Wat erg opvalt is dat iedereen die hoort dat we naar Albanië gaan meteen over diefstal begint te praten. Het personeel op de boot en het personeel van het boekingskantoor waarschuwde ons ook hiervoor. Op de boot een Hollander ontmoet die nu in Zwitserland woont. Samen een biertje gedronken en om **23.00** uur naar bed gegaan. Wat maakt de boot een verschrikkelijke herrie. Op het gedreun van de motor in slaap gevallen.

Donderdag 5 mei 1994

Om **05.15** uur gewekt door personeel van de boot. Ik ben gelijk naar het bovendek gelopen om het aanleggen van de boot te volgen. Om **06.15** uur staan we met de drie vrachtwagens op de wal. De papier winkel duurde niet lang en we zijn al gauw op weg naar de grensplaats Kakakvia in (Albanië). Het is een prachtige tocht door de bergen van Griekenland.. Af en toe rijden we boven de wolken. Eenmaal is de motor weer gaan koken in de bergen. Maar dat heeft niet lang geduurd. Ik werd steeds nieuwsgieriger hoe de situatie bij de grens er uit zal zien. Eindelijk om **10.00** uur zijn we bij de grensplaats Kakavia.

Honderden mensen zitten bij de Griekse grens druk pratend en schreeuwend te wachten om bij de grens doorgelaten te worden naar Albanië. Eenmaal buiten de cabine is het een verschrikkelijke stoftroep als er een personen laat staan als er een vrachtwagen passeert. Er hangt een gespannen sfeer bij de hekken waar de mensen worden doorgelaten naar Albanië. Ik voel me hier niet echt lekker op mijn gemak. Er komen een aantal bussen aanrijden vol met Albanese jongeren. Voorop en achterop begeleiden Griekse politie wagens de bussen. Als eerste stappen er politie mensen uit de bus met geweren op scherp. De politie mannen uit de busjes verzamelen zich om de bussen. Daarna mochten de jonge mannen uit Albanië uitstappen. Ze zien er niet echt fris uit. Als ze te langzaam lopen worden ze geslagen met een gummie knuppel. Het zijn allemaal mannen tussen de 15 en 60 jaar in vieze kleren en ongeschoren. Een paar mannen hadden een plastic zakje met wat voedsel er in. We moeten nog een uur wachten voor we weer verder kunnen rijden hebben we uitgerekend aan de hand van het aantal wachtende personen en vrachtwagens. Jaap is naar de Griekse douane gegaan en verteld dat we humanitaire goederen bij ons hadden. Gauw daarna komt de politie ons halen. We mogen alle wachtende wagens passeren. We staan nu vlak bij het hek en de slagboom waar duizenden mensen ons aan zitten te staren zij wachten ook om naar de andere kant te kunnen. Ik durf zelfs geen blikje coca cola te drinken, want ze hebben helemaal niets bij zich aan eten en drinken. Je kan er ook niets kopen en er zijn ook geen toiletten.

Met z'n vieren lopen we steeds om de vrachtwagens heen om te kijken of ze de zeilen van de oplegger opensnijden. Filmen en foto's maken mag niet bij de grens. Als ik hier zou staan zou ik ook niet gefotografeerd willen worden. Er komt een Griek naar ons toe. Hij zegt dat hij in België werkt er wil ons een oude Mercedes verkopen voor Fl. 6000.00. Hij spreekt goed Nederlands en waarschuwt ons voor de wolf met de twee benen in Albanië. De wolf met de twee benen is iemand die springt boven op de oplegger als je in een bocht in de bergen langzaam naar boven gaat en je rijdt dan onder een overhangend rotsblok door. Hij snijdt het zeildoek aan de bovenkant door en gooit de zakken met kleding op de weg die meteen worden weggehaald en de goederen afgevoerd worden door zijn maatjes. Als het zeildoek opengesneden is dan kunnen we geen retour vracht meenemen i.v.m. de douane.

Het is nu **13.15** uur, de Griekse politie heeft ons wel voorgelaten maar er staan al twee vrachtwagens 2 uur eerder te wachten dan wij. Na 3,5 uur wachten wordt je er niet echt rustiger door. Ik wil zo vlug mogelijk weg. Kinderen bedelen constant om geld en voedsel. Er vallen weer rake klappen bij het hek van de grens. De mensen sjouwen met vaten, zakken, tassen, blikken benzine, matrassen enz. enz. Wat opvalt is dat mensen die uit Albanië naar Griekenland gaan er keurig uit zien. goed gekleed zijn. Dit blijken personen te zijn die nog wat geld hebben en Albanië verlaten om ergens anders een nieuw bestaan op te bouwen. De Albanese die Albanië in willen en de grens niet over mogen zien er allemaal uit als zwervers.

13.40 uur: eindelijk staan we voor het hek tussen alle Albanese. Henk heeft dorst, of de sukkel driver jus d'orange in wil schenken terwijl er tientallen mensen op de grond zitten en je aan zitten te staren. We zijn de cabine ingegaan en daar wat ingeschonken. Hier voel ik me toch rustiger. Vanaf 12.00 uur heb ik bijna de gehele tijd in de cabine gezeten. Want je wordt ook knetter gek van de politie die steeds op een fluitje staat te blazen. Samen met Jaap de route doorgenomen vanaf Kakkavia naar Tirana. Jaap heeft een fax gestuurd naar de stichting "Hoop voor Albanië" Tirana, met de mededeling dat we ongeveer om 00.00 uur aankomen in Tirana. Het manifest van de vers vlees centrale Albert Heijn in Zoetermeer zou hier per dag en soms per uur moeten worden aangepast. Want tijd speelt hier geen rol. Ze zeggen hier "jullie hebben de horloges en wij hebben de tijd". De Griekse douane willen wel vlugger werken maar de Albanese douane doet erg moeilijk.

Als de Albanese mensen de grens zijn gepasseerd moeten ze nog uren wachten om aan een buskaartje te komen. Eindelijk om **14.00** uur passeren we de Griekse grens en staan we in niemandsland. Stiekem een foto gemaakt vanuit de cabine. We staan nu voor de slagboom om Kakavia in te rijden. Het is nu **15.30** uur en er is pas één vrachtwagen de

slagboom gepasseerd. We mogen weer niet verder rijden. De slagboom hangt nu half boven onze cabine. Omdat we zo lang moeten wachten praten we wat met handen en voeten met de douane.

Ik mocht de slagboom ophalen en laten zakken als er een wagen door mocht. Wonder boven wonder mocht er een foto van gemaakt worden. Alleen wij moesten steeds maar blijven staan. Een tankwagen met diesel mag Albanië in en moet omkeren. Om **16.45** uur mochten we de slagboom passeren. We zijn weer een eind opgeschoven (16 meter). Als alles geregeld is moeten we nog zeker 7 uur rijden naar Tirana. Er komt weer een pet naar ons met de mededeling dat onze papieren niet in orde zijn. Wat er precies aan de hand is bij ons nog niet bekend dus afwachten maar. Waarschijnlijk gaat het om een aanmelding brief.

Joop, Jaap, Albert en de douanier.

17.00 uur: vandaag mijn tweede krentenbol opgegeten. Ik snap er niets van normaal rammel ik van de trek. Voor de tweede maal komt de douane naar mij toe en vraagt hij het fototoestel mag hebben voor privé gebruik. Hij heeft zeker een gaatje in zijn hoofd. Het is toch belachelijk dat vanaf vanochtend 10.00 uur tot 17.15 uur in totaal 7 vrachtwagens de grens zijn gepasseerd. Een jongeman heeft ruzie met zijn vrouw en slaat haar hard op het hoofd. Even later krijgt hij met de politie ruzie en krijgt een geweldig pak slaag met de gummie knuppel. Het enigste wat ik dacht was: "Ik hou van Holland, landje aan de Zuiderzee". Vier douaniers willen ons wel doorlaten, helaas één persoon houdt alles weer tegen. Het is een jonge knaap van ongeveer een jaar of vijftientig. De arrogantie druipt van zijn gezicht. Het is nu **17.30** uur en de sukkel driver gaat koffie zetten voor de drivers.

17.35 uur: we krijgen te horen dat we nu definitief niet de grens over mogen. Iedereen is diep teleurgesteld. Er wordt veel geschreeuwd en gepraat. Jaap loopt terug naar de Griekse grens om te telefoneren want dat is hier niet mogelijk. Van al dat gezeur begin ik het knap warm te krijgen en aan mijn vingers heb ik ook niet veel nagel meer over. "JOOP NAAR ALBANIË 1537" Ik moet even nog vertellen wat het getal 1537 betekent. Na veel rekenwerk gaan er precies 1537 bananendozen in een oplegger als je geen pallets gebruikt. In totaal $3 \times 1537 = 4611$ bananen dozen richting Tirana. Henk is met Jaap meegegaan naar Griekse grens om te telefoneren naar Nederland. Henk staat nu in Griekenland zonder paspoort, want die heeft Albert in zijn zak. Afwachten maar hoe het afloopt.

17.50 uur: Albert staat alleen bij zijn wagen en daar maken de politie en de douaniers gebruik van om onder druk van geschreeuw, zwaaien met handboeien en geweren de truck met oplegger te parkeren in een diepe put naast de weg bij de grens overgang. Jaap had met Henk en Albert afgesproken dat de wagens beslist niet beneden worden geparkeerd. Je komt er namelijk niet meer uit. Het is veel te steil. En als het regent loopt de put vol met water. Jaap heeft Dik Lievaart gebeld in Maasdijk. Dik gaat wat regelen in Tirana met mensen van het ministerie. We moeten over een paar uur weer terug bellen. Jaap komt terug van het telefoneren en ziet dat de truck met oplegger van Albert in de put staat geparkeerd. Door de spanning valt Jaap uit tegen Albert. Dit had je nooit moeten doen schreeuwde hij. Dat hebben we toch afgesproken. De Albanese douaniers kijken een beetje dom naar Jaap en Albert en je ziet ze denken, jullie zijn voorlopig nog niet weg. Daarom moesten de wagens de put in want de weg werd geblokkeerd er konden geen andere wagens meer passeren.

Alles stond vol tot de Griekse grens. Jaap en Henk worden toegeschreeuwd door een douanier en politie om ook hun wagens in de put te parkeren. Jaap schreeuwt terug dat dit beslist niet gebeurt. Dan gaan jullie maar terug naar Griekenland schreeuwden ze. Jaap zegt: er zit voor 300.000 gulden aan humanitaire goederen in voor jullie land en jullie houden ons tegen. Henk moest ook zijn wagen onder druk van een geweer in de put parkeren. Henk is erg nerveus. De douaniers en politie druipen af en wij gaan maar wachten wat er gaat gebeuren. Jaap geeft zijn excuus aan Albert dat hij door de spanning is uitgevallen tegen hem. Allemaal begrip voor elkaar dat dit gebeurt in deze omstandigheden. **18.30** uur: Jaap gaat weer bellen naar Dik Lievaart in Maasdijk. In Tirana is bekend dat we worden tegengehouden. Alles en iedereen wat nodig is wordt ingeschakeld om het op te lossen. We moeten in ieder geval hier blijven slapen tussen al die mensen die niet naar Griekenland mogen. Mijn gedachten vliegen van hot naar her. Wie had dit ooit gedacht.

Joop en Albert

Albert leest de telegraaf van 2 mei die hij bij de Nederlandse grens had gekocht. Op pagina 7 staat een foto en een tekst over een hulp actie voor Albanië. Op de foto staat ook een vrachtwagen van het bedrijf van Jaap. Ik opperde het idee om de krant aan de douaniers te laten zien en gewoon zeggen dat wij dat zijn. We hebben hem de datum van de krant laten zien. De politie en de douaniers willen ons wel doorlaten rijden. De krant gaat van hand tot hand. Helaas blijft weer dezelfde kwal van een douanier op zijn standpunt staan. Er moet eerst een bevestiging van de goederen komen uit Tirana dat er gelost mag worden. Jaap heeft dit nog nooit mee gemaakt. Hij heeft de papieren als altijd bij zich. Jaap is al tientallen keren deze grens gepasseerd en heeft nooit last gehad. Al de andere keren was deze kwal niet op de grenspost.

21.45 uur: iedereen bemoeid zich met iedereen. Een soldaat is bezig met de politie om ons naar een andere plaats te brengen. Daar hebben we vanaf gezien omdat het probleem dan bij ons werd gelegd en we moeten nog de papieren ontvangen om door te kunnen rijden.

22.30 uur: buiten in het pikdonker op de gasbrander erwtensoep en champignon warm gemaakt. Ondertussen wachten we al 12 uur. We hebben een heel klein beetje ietsiepietsiepoeder gebruikt. (een mop van Jaap) Opeens kwamen 3 personen op ons af met geweren. Twee zagen er uit als landlopers (blijken douaniers te zijn) en een politieagent. Ze gaven ons een hand en met gebarentaal kwamen we er achter dat ze op de hoogte waren van onze situatie.

Met z'n alleen een pilsje gedronken en de vierkante fles viel in goede aarde bij de mannen uit Albanië. Albert staat op de foto met het geweer van de politie in de aanslag in zijn hand. Groepsfoto gemaakt zonder alle geweren. Dat wilde de douanier niet. Ze vertelde dat we ons geen zorgen hoefde te maken vannacht. Ze houden de honderden mensen die allemaal buiten slapen rond om de put in de gaten zodat de zeilen niet worden opengesneden. (No, probleem camelion, zeiden ze steeds) Gelukkig hoefden we nu niet zelf de wacht te houden.

Henk had een emmer vol zoute amandelen meegenomen. Die gingen er in als zoete koek. Afscheid genomen van de politie en de douaniers en allemaal lekker (nou lekker) gaan slapen. OP dit moment zien wij er ook uit als landlopers, grijs van het stof, ongeschoren en klevende handen. Er is hier geen toilet of stromend water. Het is hier 1 vierkante kilometer openbaar toilet met een stralende zon erop. Je raad het al, de lucht is niet te harden overdag. Alle honderden mensen doen hier hun behoeften en daar staan wij midden in. Door alle vermoeidheid toch aardig geslapen .

Vrijdag 6 mei 1994

Henk hoort om **04.30** uur geritsel bij de wagen. Maakt mij wakker en zegt: "er wordt ingebroken". Hij springt als een jonge hond uit bed. Schuif de gordijnen openen ziet twee ezels voor de truck met een leeg blikje Heineken bier spelen.

05.30 uur: we waren alle twee al wakker maar wisten het niet van elkaar. Henk zegt: "Jan Blazer is ook al aanwezig". Ik wist niet wat hij bedoelde. Het bleek die douanier te zijn die de gehele dag op een scheidsrechters fluitje loopt te blazen. De mensen moeten hier ongeveer 16 uur per dag werken.

06.00 uur: Henk zegt "Joop er staan Hollanders naast ons en ze mogen waarschijnlijk ook niet verder rijden." Bleek het Kees Verheul en Alastair Barr te zijn van de stichting "Hoop voor Albanië" Ze gaan proberen bij de douaniers of wij alsnog kunnen vertrekken. Kees en Alastair hebben er 8 uur over gereden om bij ons vanuit Tirana naar Kakkavia te komen.

09.00 uur: we zijn nog niets opgeschoten. Het lukt Kees en Alastair ook niet om de douaniers te overtuigen.

Opeens zegt Kees, ik heb nog een soort Albanees pasje met mijn foto er op in de auto liggen. Het schijnt een belangrijk papiertje te zijn. De ezels lopen hier steeds om de wagens heen en één ezel staat steeds te balken. Henk zegt: dat is een Albanees die verkouden is. Het is zwaar bewolkt weer en het regent iets.

09.07 uur: het pasje van Kees heeft gewerkt. We mogen de vrachtwagens voor rijden, na 23 uur te hebben gewacht.

09.22 uur: We staan nog steeds op dezelfde plaats. De douanier willen nu alle chassisnummers van de wagens weten.

09.31 uur: door de regen is de put al aardig volgelopen met regenwater. Het is echt spiegelglad. De wagen van Albert komt langzaam in beweging en gaat dan met volle vaart naar boven. Hij heeft het in één keer gehaald om uit de put te komen.

11.20 uur: na de sneeuwkettingen om de banden te hebben gelegd, zijn nu bijna twee uur verder nadat Albert met de vrachtwagen uit de put is gereden. Het lukt niet onze truck (Henk en Joop) met de oplegger naar boven te krijgen. Iedere keer zakken we als we op de helft zijn weer naar beneden. Dat is geen pretje want de oplegger gaat steeds een stukje scharen. Het is een grote blubber zoi. Met een sjoband van Albert, de truck van ons uit de put getrokken. De oplegger staat nu nog in de put. Onze truck met oplegger weegt 30.800 kilo. En het blijft maar regenen.

Jaap en Albert moeten met hun vrachtwagens nu de grens passeren en de bus van Kees en Alastair ook want ze staan in de weg. Er kan geen verkeer meer door. Henk en ik blijven achter in de truck. We kijken nu zo naar beneden en hebben een goed zicht op de truck.

Jaap en Albert zetten 1 kilometer verder de wagens neer tussen andere vrachtwagens en komen met het busje van Kees weer terug. Met handgebaren diverse keren gevraagd om een ketting of kabel van ongeveer 35 meter lengte om de truck plus oplegger uit de put te trekken. Alastair zet Kees af bij de vrachtwagens die verderop geparkeerd staan om alles in de gaten te houden. Er zit niets anders op dan te wachten dat het droog weer wordt.

13.00 uur: Alastair gaat ons verlaten neemt Kees gelijk mee naar Tirana die nog steeds bij de vrachtwagens staat te controleren. Morgen komt Alastair terug met kabels of kettingen uit Tirana.

13.30 uur: de vrachtwagens komen weer terug naar de grens onder begeleiding van de politie. Wat er aan de hand is weten we niet. We zijn in ieder geval blij dat ze niet de nacht op de plek verderop moeten doorbrengen. Dat is veel te link door al die mensen die er s' nachts buiten slapen.

13.35 uur: de douaniers hebben grote ruzie met een chauffeur van een oude Mercedes. De chauffeur is 20 centimeter te ver doorgereden op het stopteken van de douanes. Hij gaat niet snel genoeg terug met de wagen. De douanier trapt de linker voorlamp helemaal aan stukken. De man uit de Mercedes komt uit de wagen en er volgt een stevig handgemeen. De man trekt toch aan het kortste eind en wordt door meerdere politie agenten handhandig in zijn auto geplaatst.

13.37 uur: ik ben een poosje de douaniers gaan opserversen bij de grens. Het is niet te geloven wat daar allemaal gebeurd.. Er komen twee tankwagens met diesel aanrijden. Ze mogen pas doorrijden als ze twee jerrycans met diesel per wagen geven. De douaniers leveren zelf de slang aan de chauffeurs om te hevelen. De diesel ging gelijk in de eigen wagens van de douaniers. Doorrijden maar. De volgende chauffeur van een vrachtwagen moest 24 pakken jus d'orange afgeven. Ook gedaan en doorrijden maar. Een vrachtwagen met humanitaire goederen moet drie volle dozen met kleding afgeven. Mag ook gelijk doorrijden. Ik weet zeker dat ik ze niets geef van mijn goederen. Ze krijgen nog geen lege vuilniszak. Al moet ik hier een maand blijven staan. Volgende chauffeur had een oplegger met fruit bij zich. Moet ook een paar kisten fruit afgeven. Wordt niet naar zijn papieren gekeken en klaar is kees. Het is een corrupte bende aan de grens. En het regent nog steeds pijpenstelen.

14.25 uur: daar gaan we weer. Jaap moet zijn truck met oplegger parkeren op een schuine helling want hij blokkeert weer de weg voor de passerende grensverkeer. Jaap zegt dat het niet lukt. Moet het toch proberen. Lukt dus niet. Albert moet zijn wagen zo ver mogelijk in de berm zetten.

Kees en Alastair komen met het busje onder begeleiding van de politie weer terug naar de grens. Wat er gebeurd is weten we niet. De hoogste baas van de douaniers heeft de politie opdracht gegeven om ze terug te sturen want de papieren die Kees heeft laten zien waren niet in orde.

15.00 uur: We horen dat er aan de Griekse grens drie Hollandse vrachtwagens staan met humanitaire goederen. Aan de chauffeurs gevraagd of ze sneeuwkettingen bij zich hadden nadat we hadden uitgelegd wat voor problemen we hebben. We krijgen twee nieuwe kettingen mee. Bij de Griekse grens wordt en vrouw stevig aangepakt door de politie omdat ze Griekenland in wil.

15.30 uur: de sneeuwkettingen om de banden gelegd. Helaas lukt het niet om naar boven te rijden. De banden met kettingen blijven maar slippen. Dat komt door de grote gladde stenen. Als we terug zijn in Holland dan brengen we de kettingen weer naar de eigenaar.

16.00 uur: een Griekse chauffeur van een vracht wagen neemt ons mee naar de Griekse douane. Met veel gepraat krijgt hij het voor elkaar dat zijn papieren gelijk in orde worden gemaakt. De chauffeur heeft een lange ijzeren stang bij zich. Hij gaat nu proberen om ons uit de put te trekken. Helaas mocht hij niet doorrijden van de politie en moest weer achteraan de rij aansluiten. Hier wordt je toch verschrikkelijk moe van.

16.50 uur: Kees en Alastair gaan weer terug naar Tirana. Als alles verloopt zo als we hopen zijn ze morgenavond om 19.00 uur weer terug. Dan is het al zaterdagavond. Ik hoop dat het lukt om aan kettingen of kabels te komen. Het wachten en de problemen brengen veel spanningen in de groep. Gelukkig voelde iedereen elkaar goed aan en er is geen verkeerd woord gevallen. Als het voor mij te veel werd ging ik naar een rustig plekje om alles even te verwerken. De hulp van de Albanen was maar minimaal. Met gebaren geven ze aan dat ze er niets aan kunnen doen.

18.30 uur: ik geloof mijn ogen niet. Zes personen dragen een lijk in de Griekse naar de Albanese grens. Aan het lopen kon je zien dat er een lijk in zit. Er zit een transparante zak omheen. Voorbij de Albanese grens werd de kist op de grond gezet. Na een poosje kwam er een gammel busje aanrijden. De kist werd er in geschoven en veel personen stonden te huilen. Wij stonden elkaar maar aan te kijken en konden niets zeggen.

19.00 uur: Het wordt steeds gekker. Er komt een auto aanrijden met de achterklep open. Op de achterkant van de laadruimte was een lijk in de auto gezet. De kist stak aan beide zijde buiten de auto. Met touwen was de kist aan beide zijde vast gemaakt aan de deurposten. Familie van de overledene stonden te huilen. De kist werd los gemaakt en overgeladen in een busje. Er werden ook nog wat bloemenkransen in de bus gelegd. We voelden ons allemaal niet erg lekker en hadden eigenlijk geen zin om weer een nacht hier te blijven. In de kantine (een compleet varkenshok) hebben we een kopje koffie en thee gedronken. Ik snap niet dat de mannen nog koffie lusten. Door de regen was de vloer van de cabine onder de modder. Alles was klam van het vocht. Tot de slaapzakken toe. Om **22.30** uur zijn we toch allemaal naar bed gegaan met de gedachten als er vannacht maar niets gebeurd. Al de vluchtelingen hebben ons 1,5 dag kunnen observeren. We worden nog steeds door honderden vluchtelingen aangestaard.

Zaterdag 7 mei 1994

04.00 uur: Henk maakt mij wakker en zegt: er wordt ingebroken in de wagen van Jaap. Omdat Henk en ik in de kuil stonden konden we zo zien dat ze boven aan de weg bezig waren met diesel overhevelen uit de tank van Jaap zijn

wagen in een jerrycan. Was best angstig om te zien. Eén man zat onder de truck. Ik had voor de zekerheid een knuppel meegenomen toen we vertrokken uit Nederland. Door de zenuwen sprongen we naar buiten zonder knuppel en schreeuwden hard om hulp. In onze pyjama door de modder naar boven gelopen. Het is niet te geloven maar de mannen en de jerrycan waren nergens meer te vinden.

Jaap sliep nog steeds door. Jaap wakker gemaakt en naar de tankdop gezocht. Helaas nergens meer te vinden. Jaap is weer gaan slapen. Toen we terug liepen zagen we dat we de deuren wagenwijd hadden laten openstaan door alle spanning. Gelukkig is er niets verdwenen uit de cabine. Henk en ik hebben geen oog meer dicht gedaan.

06.00 uur: uit bed gegaan. Het wordt al aardig druk bij de grensovergang. Het was al licht, Henk en ik gingen alles even controleren om de wagen heen. Hebben ze bij onze truck ook de tankdop met slot los gemaakt. Hij lag nog keuring op de tank. Aan de tankdop met slot was geen krasje te vinden van de inbraak. Achteraf is Henk wakker geworden omdat ze met onze tank bezig waren en tegelijkertijd ook een stel mannen boven bij de tank van Jaap. Doordat wij aan het praten waren in de cabine zijn ze gelijk weggegaan. De politie en de douaniers kwamen kijken en haalden hun schouders op, zo van, dat is hier normaal.

09.00 uur: de spanning was te snijden aan de grens. Aan weerszijde van de grens honderden mensen die niet mochten doorrijden of lopen. Politie en douane waren erg nerveus en liepen allemaal met getrokken geweren en met walkie talkies. Vele mensen kregen rake klappen om ruimte te maken voor een doorgang. Ik zei tegen de mannen dat ik naar het varkenshok (kantine van de douane) ga voordat er geschoten wordt. Vanuit de kantine heb je een goed uitzicht naar beide zijden van de grens. De kantine beheerder (van zijn kleren kon je 6 liter soep trekken) vertelde in het gebroken engels dat de Griekse politie vier Albanesezinnen heeft doodgeschoten. (gelukkig niet bij de grens) De twee lijken van gisterenavond zijn door de familie opgehaald uit Griekenland. Nu worden de twee andere lijken officieel overgedragen aan de Albanese autoriteiten. Een delegatie van zeven zeer dure personen auto's en een lijkenwagen met twee kisten werden overgedragen aan de autoriteiten. Het is nu echt muiskalme aan de grens.

10.00 uur: de stilte is weer voorbij en het is nu een compleet gekkenhuis aan de grens. Door het oponthoud van de autoriteiten wil iedereen nu tegelijk de grens over. De menigte wordt tegen gehouden door de politie. Er vallen nu meer rake klappen dan totaal de afgelopen dagen. De druk van de menigte werd zo groot naar de politie toe dat de politie weg liep. Het hek aan de Griekse grens werd opengebroken en alle mensen stormden tegelijk de grens over. Inmiddels is de zon goed gaan schijnen. Kunnen eindelijk de grote stenen op de helling opdrogen en kunnen we weer nieuwe pogingen gaan ondernemen naar boven te kunnen rijden.

11.15 uur: We gaan weer richting varkensstal om een kopje koffie drinken. Ik heb zelf theezakjes meegenomen. De thee die ik gisteren kreeg voorgeschoteld van de kantine beheerder was echt niet te drinken. In de theepot gingen volgens mij twee kamerplanten met heet water erin. We wilden net naar boven gaan en toen gebeurde er een wonder.

11.30 uur: na 50 uur wachten in niemandsland worden we geholpen door de overheid. Een regio opperhoofd uit Gyrokaster kreeg van de regering uit Tirana de opdracht om ons te helpen. Hij hoorde pas vrijdag avond dat er grote problemen aan de grens waren met drie vrachtwagens uit Holland.. Zijn opdracht was om een tractortje te organiseren en ons uit de put te trekken. En regelen dat we gelijk konden vertrekken naar Tirana als we uit de put getrokken waren. Het was een splinter nieuwe tractortje waar hij mee kwam aanrijden.

De grens werd aan beide zijden gesloten. De weg werd vrij gemaakt anders konden we niet omhoog getrokken worden. De man uit Gyrokaster maakte zijn excuus naar ons toe dat dit is voorgevallen. Hij zei tegen mij: jij help ons en ik ga jou nu helpen. De ambtenaar uit Gyrokaster schreeuwt flink naar de politie en de douaniers. Het lukte niet in één keer met de tractortje ons uit de put te trekken. Bijna bovenaan gekomen knapt de kabel. De kabel wordt met een dikke knoop weer in orde gemaakt. Wij stonden nog schuin tegen de helling. De kabel opnieuw vast gemaakt aan de tractortje en de tractortje met een andere kabel vastgemaakt aan de truck van Albert. Dat was nodig i.v.m het gewicht van onze wagen. Iedereen plank gas en eindelijk stonden we boven. Er werd geapplaudisseerd door de menigte want ieder was inmiddels op de hoogte wat er met ons aan de hand was. Iedereen was opgelucht en de tranen sprongen in mijn ogen. De man uit Gyrokaster kwam naar mij toe en vroeg of we goed behandeld waren door de politie en douaniers. Ik heb de douanier aangewezen die steeds de boel heeft opgehouden.

De man met zonnebril is het regio opperhoofd uit Gyrokaster.

Hij keek niet vrolijk naar mij. Van het opperhoofd moesten we gelijk Albanië in rijden. Ik zeg tegen Henk dat kan niet want we hebben geen loodje aan de kabel gekregen van de douane. Als er geen loodje op zit krijgen we problemen onderweg en zeker in Tirana.

Ik ben gelijk naar het opperhoofd gelopen en geprobeerd uit leggen dat we een loodje moeten hebben. Hij begreep het meteen en ging naar een douanier. Die wilde geen loodje aanbrenge. Toen werd het slaande ruzie tussen de man uit Gyrokaster en de douanier. De man uit Gyrokaster sloeg de tang uit de hand van de douanier. Pakte de tang van de grond, pakte een loodje van het bureau om het aan de oplegger vast te maken. De douanier rukte de tang weer uit de hand van de man. De politie haalde het hoofd van de douane er bij (De galbak) hij zei niets en pakte de tang uit de hand van zijn collega en maakte met een touwtje het loodje vast. Eindelijk konden we Albanië binnen rijden. Ik voelde opgelucht en stond te huilen van de zenuwen.

12.00 uur: op weg naar Tirana. We moeten nog 7 uur doorrijden want het is veel te gevaarlijk om onderweg te stoppen. De route liep dwars door de bergen heen. De bergen waren erg hoog en de wegen zeer smal. Zonder strepen op de weg en nergens een vangrail te vinden. In het berg gebied stonde allemaal ja-knikkers. We zaten midden in een olie win gebied. Het stinkt hier verschrikkelijk naar de olie. Je keel doet er zeer van. 80% van de ja-knikkers stond stil ze waren allemaal kapot. De overige 20 % van de ja-knikkers die nog werkten daarvan spoot bij elke beweging de olie op het land.

In een brede stroom liep de olie via bergbeekjes naar benden de rivier in. Er is een groot meer waar alleen maar olie in zit i.p.v. water. Tussen de stromen olie door staan landarbeiders nieuwe plantjes te poten. Onderweg is er geen vogel, konijntje of ander wild te zien. Alles is dood geschoten en opgegeten. De rit naar Tirana is 420 kilometer. Langs de gehele weg zie je alleen maar boomstronken staan. Alle bomen zijn omgekapt voor brandhout.

De gehele weg naar Tirana staan kinderen en volwassenen langs de weg te bedelen. Ze horen je al van verre aankomen en lopen hard naar de weg toe. Met gebaren vragen ze om voedsel en kleding. Gelukkig had ik 300 lolly's meegenomen om uit te delen. Onder het rijden door de lolly's naar de kinderen gegooid. De kleinste kinderen vragen ook om sigaretten. Er is geen normaal huis te zien onderweg. Het enigste wat je ziet is stof, afgestripte auto's, vuilnis en rioleringsputten zonder deksel. We moesten goed opletten dat we niet in zo'n gat reden. Verkeersregels zijn er haast niet. Verkeer van rechts wordt ook geen rekening mee gehouden. Plaatsnaamborden zijn nergens te vinden. Gelukkig weet Jaap de weg uit zijn hoofd. Kinderen lopen de gehele dag met een koe of een schaap aan een touwtje in de bergen. Waar ze de nacht doorbrengen? Ik weet het niet. Iedereen zorgt hier voor zichzelf. Er wordt niets verdeeld onder elkaar. Alle voorraad om uit te delen onderweg is op. Ik kan nu niets meer naar de kinderen toe gooien dus worden we nu onder het rijden bekogeld met stenen. Op één plaats is de lak beschadigd. Onderweg zijn we driemaal aangehouden door de politie. Het enigste wat ze zeggen is: "politie humanitair, sigaretten, balpen". Als ze wat hadden gekregen mochten we weer doorrijden.

18.30 uur: eindelijk bij de douane in Tirana terecht gekomen. Het is zaterdag dus alles is normaal gesproken gesloten. De douane hadden opdracht gekregen om zaterdag aanwezig te zijn en te wachten op de drie Nederlandse vrachtwagens. Dat was in ieder geval goed geregeld. Het heeft 45 minuten geduurd dat we weer mochten doorrijden naar Lounder een klein plaatje even buiten Tirana waar we de goederen moeten lossen.

Het terrein waar we moeten lossen ligt in een dal en de weg er naar toe is vreselijk slecht. We moeten over een ingezakt bruggetje rijden. Aan beide zijde van de brug steken de banden voor de helft buiten het bruggetje. Ik vind het veel te link om in de cabine te blijven en ben er uit gestapt. Alle wagens zonder problemen over het bruggetje gekomen. Het terrein is helemaal afgezet met hoge hekken en prikkeldraad en wordt permanent bewaakt. Alle bewakers zien er uit als bendeleden. Allemaal vieze kleren aan, lang haar, ongeschoren en allemaal automatische geweren op scherp bij zich. Als ik met de video camera richting bewakers ging filmen draaiden ze zich om en liepen weg.

Helpers uit het weeshuis met Henk.

17.00 uur: aanvang lossen van de drie vrachtwagens. Vanuit het weeshuis in Tirana was een busje met jongens gekomen om te helpen met lossen. Ze werkten als paarden. De vorkheftruck rijdt op dieselolie. In de al waar de goederen worden opgeslagen is het niet te harden van de stank en rook van de diesel. Er is totaal geen ventilatie aanwezig. De sfeer is fantastisch. Nadat de tweede vrachtwagen was gelost werden de jongens uit het weeshuis moe en werden onderling steeds ondeugender. Ze wilden de namen weten van de geslachtsdelen in het Hollands. Met gebaren wilde ze weten wat de naam is al je aan het vrijen bent. Ik zei: "IETSIEPIETSIEPOEDER". Na een paar keer te hebben herhaald wisten ze het allemaal na te zeggen. Laat het maar zo.

Zondag 8 mei 1994

Om **02.00** uur zijn alle drie de vrachtwagens gelost. We waren allemaal doodmoe pikzwart van de stof en hadden alleen maar één kippenpootje op van de gehele dag. Ik ben nu al 22 uur op. Met het busje werden we naar het weeshuis gebracht. Heerlijk wezen douchen en om 03.00 uur zaten we patat met kip te eten. Om **03.45** uur gaan slapen en om **07.30** uur weer opgestaan. Na het ontbijt heeft Kees Verheul van de stichting "Hoop voor Albanië" ons meegenomen naar een doveninstituut. De kinderen klimmen boven op de auto en willen je allemaal aan raken. Ze willen allemaal in de camera kijken en mee naar binnen lopen. De begeleiders kijken helemaal niet om naar de kinderen. Ze vinden alles goed en sturen de kinderen ook niet van de auto af. Eén grote jongen neemt het initiatief en stuurt de kinderen weg van de auto. De kamers van de kinderen zijn erg groot en zien er schoon uit. Het beddengoed is ook kraak helder. In de gang rook de toiletruimte al. De toiletten beneden waren niet om aan te zien. De toiletpotten zaten onder de stront en

een paar centimeter hoog urine lag op de grond. Toen we gingen kijken pakte de kinderen ons beet en met handgebaren wezen ze naar boven toe en knepen hun neuzen dicht. We moesten gaan kijken naar de toiletten die geplaatst waren door de stichting "Hoop voor Albanië". Het is niet te geloven de deuren zaten allemaal op slot. De leslokalen waren erg klein. Er zitten ongeveer 10 leerlingen in ene klas meer ruimte is er niet. De borden waren helemaal kaal er zat haast geen verf meer op om er met krijt op te schrijven. Andere lokalen waren net zo groot als de eerste maar de borden om op te schrijven zagen er goed uit. De tafeltjes stonden in een kring vorm en er waren geen stoelen of banken aanwezig. Het lokaal waar de kinderen moeten eten was erg smerig. De tafellakens leken wel poetsdoeken. Maar daar komt gauw verandering in. Het doveninstituut is pas een jaar geadopteerd door de stichting.

Na afscheid te hebben genomen van de kinderen (ze willen allemaal aangehaald worden) gaan we naar het gebouw waar een technische school wordt ingericht. We rijden door een wijk dat op een getto lijkt. Overal puin, vuilnis en half afgebroken huizen. In het gebouw naast de school zitten veel krakers. De lokalen zijn al aardig ingericht. Alles is al geschilderd en er worden voorzieningen aangebracht voor de leidinggevenden die daar permanent gaan wonen. Vanaf de technische school naar de binnen stad gereden van Tirana. Keien lopen zonder begeleiding midden op het verkeerskruispunt. Koeien lopen te grazen in het stadspark en mannen lopen met schapen aan een touwtje door het centrum. Stoplichten zijn er haast niet te vinden. Het is erg druk in het centrum voor een zondag ochtend. Overal staan mensen spullen te verkopen. Kees zegt, dat het nu juist erg rustig is. Op sommige kruispunten staat één stoplicht. Aan de linker of rechterkant staat geen stoplicht. Nog even de bergen in gereden en wat gedronken op een terrasje. Onderweg nog wilde schildpadden zien lopen. De hele stad is één grote vuilnisbelt. Als laatste kregen we een rondleiding door het weeshuis. Alle kinderen willen met je praten. Henk staat heel erg in de belangstelling i.v.m de tatoeages op zijn arm. Alle kinderen willen even voelen of de tatoeage het echt was en moesten lachen om de zeemeermin die op zijn bovenarm zat. De jongens en meisjes zijn erg klein voor hun leeftijd. Dat komt door ondervoeding toen ze nog klein waren. De jongens die gisteren avond hebben meegelopen met lossen zitten allemaal in de zon. Toen ze mij zagen riepen ze allemaal tegelijk: "IETSIEPIETSIEPOEDER". Het was echt lachen geblazen. Het weeshuis zag er voor Albanese begrippen erg netjes uit. De slaapvertrekken waren erg groot en heel schoon. De bedden waren keurig opgemaakt door de kinderen zelf. De toiletten zagen er net zo vies uit als in het doveninstituut. In de bakkerij in het weeshuis worden broden gebakken voor het weeshuis en het doveninstituut. In grote kasten lagen de broden opgeslagen. Ik deed een kastdeur open en er liepen tientallen kakkerlakken tussen de broden door. Het zelfde was ook in de keuken te zien overal kakkerlakken. We mochten een schaalje pudding proeven maar daar heb ik geen gebruik van gemaakt. De kakkerlakken liepen allemaal rondjes op de rand van de schaaljes. Albert en Kees lieten de pudding lekker smaken. Eet smakelijk. Terug gekomen bij de groep Hollanders in het gebouw naast het weeshuis hebben we heerlijke champignonsoep met brood gegeten. Het brood was gebakken in het weeshuis er was geen kakkerlak meer te vinden en smaakte prima. We hebben nog een heel brood meegekregen voor onderweg. Alastair en zijn vrouw bedankt voor de gastvrijheid. Alastair komt uit Schotland is getrouwd met een Hollandse vrouw en werkt voor de stichting Hoop voor Albanië. Ook van de ander vrijwilligers afscheid genomen. Met het busje naar Lounder gebracht naar het bewaakte terrein.

14.20 uur: helaas veel te kort in Tirana geweest maar toch vertrokken naar de grensplaats Kakkavia. In het centrum van Tirana nog aangehouden door Cathy. Cathy komt uit Amerika en werkt ook voor de stichting "Hoop voor Albanië". Zij heeft afgelopen nacht in de loods waar we aan het lossen waren heerlijke macaroni gemaakt. Ze gaf ons allemaal een flesje Albanese cognac. Bij het wegrijden riep ze meerdere malen hard naar ons toe: "come back to Tirana". Het laatste regeltje van Cathy heeft heel lang in mijn hoofd gezeten op de terugreis.

Omdat we zo weinig tijd hadden in Tirana kon ik de goederen die ik mee had genomen voor Bixhoze in Milot niet kunnen afleveren. Door een reportage op de televisie twee jaar geleden over de familie Bixhoze heb ik besloten om mensen in Albanië te helpen. Kees Verheul heeft mij beloofd dat hij de goederen deze week nog naar Milot gaat brengen. Dat is zeker zes uur rijden heen en terug. Laten we hopen dat hij haar vindt. Alleen haar naam en woonplaats wist ik. Het was één van mijn grootste wensen om naar Bixhoze te gaan en haar de goederen te geven die ze zo hard nodig had voor de kinderen en zichzelf. Jammer dat het niet is gelukt. Het is maar goed dat het ministerie in Tirana op de hoogte is van de situatie aan de grens in Kakkavia. De stichting "Hoop voor Albanië" zet alles nog even op papier en neemt het mee voor een gesprek met het ministerie. Er moet nu maar eens een regeling komen dat humanitaire hulp goederen altijd voorrang krijgen aan de grens. Weer in één keer terug gereden naar de grens. Ik heb nog wat snoep en poppetjes meegenomen uit Lounder om onderweg nog wat uit het raam naar de kinderen te gooien.

Eenmaal een sanitaire stop gemaakt onderweg bij een spoorbaan. Er was gelukkig niemand te zien in de omtrek. Dat had ik gedacht. Waar ze vandaan kwamen weet ik niet maar volgens mij zijn het net mollen. We stonden nog te plassen toen stonden er al zes kinderen op een afstand te wachten. Toen we naar ze toe liepen rende ze hard weg. We leken wel van ene andere planeet te komen zo reageerde de kinderen. Ik gooide twee knuffelbeertjes naar de ze toe en ze sprongen er op af als wilden. Op het laatst kwamen ze toch naar mij toe.

Even later stonden er wel vijftien kinderen met hun handjes naar voren gestoken naar mij toe. Nu weet ik zeker dat ze ergens onder de grond vandaan komen zei ik tegen de mannen. Voor hun bleef het ook een raadsel.

*Toen we naar ze toe liepen
rende ze hard weg.*

20.30 uur: na 6 uur en 10 minuten arriveren we bij de grens in Kakkavia. Dat hebben we in ieder geval vlug gedaan. We hebben nog 1,5 uur om de grens te passeren want die gaat om 22.00 uur dicht. Toch moeten we nog een tijd wachten voor we geholpen worden. Ik ging met de paspoorten van iedereen naar de douane om ons uit te laten schrijven. Je mag één keer raden wie ik als eerste tegen kwam. Juist, JAN BLAZER. Hij kwam gelijk naar mij toe en vroeg wanneer ik terug kwam met de foto's die gemaakt zijn bij de grens waar hij ook op staat. Toen barste de bom bij mij.

Ik heb hem vast gepakt bij zijn jas door elkaar staan rammelen, zijn handboeien gepakt, zijn pistool vast gepakt en schreeuwend gezegd: dat ik nooit meer in de parkeer kuil wil staan, en dat ik zijn grote bek ook zat ben en hij het fluitje maar moest inslikken. Hij keek even beduusd maar begreep precies wat ik bedoelde. Ik sprak natuurlijk ABU. (Algemeen Beschaafd Utrechts). De mannen lagen in een deuk. Een collega van Jan Blazer lachte en knikte naar Jan Blazer zo van, ik kan mij voorstellen dat Joop zo reageert. Toen de paspoorten waren voorzien van ene stempel gaf Jan Blazer mij een hand en een klap op mijn schouders. We gingen als laatste de grens over. Gelijk werd het hek op slot gedaan en de lichten gingen uit. Bij de Griekse grens mochten we gelijk doorrijden. Ze herkenden ons nog allemaal. Tien kilometer voorbij de grens in Griekenland zijn we gestopt voor de overnachting. Na een pilsje gedronken te hebben en natuurlijk werd er weer gepraat door Albert over de Scania (er is geen beter truck op de wereld) zijn we gaan slapen.

Maandag 9 mei 1994

Lekker lang geslapen. Om **08.00** uur pas opgestaan. We stonden geparkeerd naast een restaurantje. De mannen hebben nog een kopje koffie gedronken en daarna zijn wij vertrokken naar de havenplaats Igoumenitsa. Het rijden in de bergen ging heel snel. Omdat we geen vracht meer hadden hebben we ook geen last meer van een kokende motor. Nog getankt in Griekenland bij de Shell. Daar kwamen we er achter dat er een ruitenwisser is gestolen van de vrachtwagen van Henk. Aangekomen bij het boekingskantoor in de havenplaats kregen we te horen dat de fax niet was aangekomen voor een reservering op de boot. Er kan nog meer bij, dacht ik. De boten waren allemaal vol. We moeten nu wachten vanaf 11.00 uur tot morgenochtend 06.00 uur. Het weer is niet zo best. Het is bewolkt en koud.. Ik heb rondgelopen dor de stad. Helaas waren alle winkels gesloten op maandag. Het zit ons weer eens niet mee. De mannen blijven maar eten. In het eerste restaurant: salade met friet toen een bord met vlees en alles werd weggespoeld met bier. In het tweede restaurant: broodje giros met patat en bier. En in het derde restaurantje: een halve kip (zo groot als een hele kip in Holland) Waar laten ze het? Op de parkeerplaats nog wat gedronken en weer over de Scania gepraat. Volgens mij houdt Albert meer van zijn Scania dan van zijn vrouw. Om **22.00** uur naar bed gegaan.

Dinsdag 10 mei 1994

05.00 uur: opgestaan en gelijk naar de boot gereden. Het is nog steeds bewolkt weer. De boot vertrekt precies om 06.00 uur. Door de slechte wegen in Albanië heb ik twee dagen niet kunnen schrijven. Ik heb alleen wat kapstokwoorden opgeschreven om het niet te vergeten. Dat ga ik nu op de bootreis inhalen. Opeens schiet me te binnen dat ik voor de Albanese grens op de heen reis (2 mei 2004) een hele aardige Albanese chauffeur heb ontmoet.

Zijn naam is, Memeth Hoxha. Een heel klein mannetje dat verschrikkelijk zijn best heeft gedaan om ons te helpen bij de Griekse grens. Maar het mocht niet baten. Hij is zijn hele leven al vrachtwagen chauffeur. En als ik het goed heb begrepen runt hij met zijn broer een kippenboerderij. Hij vertelde dat hij twee dochtertjes had en een zoon. Hij woont in het zuiden van Albanië, vlak bij Kakavia. Ik had in de cabine nog twee poppen (een tweeling) liggen. De poppen aan hem gegeven voor alle moeite die hij had gedaan voor ons. Hij was er erg blij mee. We hebben onze adressen uitgewisseld. Ik heb zo'n gevoel dat we echt contact blijven houden.

Om **08.00** uur ontbijt voor de chauffeurs. De sukkel driver moet alles zelf betalen. Hetzelfde geldt voor de lunch. Het was een mooie boot met een mooie 4 persoons hut en hij maakte weinig lawaai.

Om **13.00** uur zijn we allemaal een middag dutje gaan doen. Albert ligt boven en Jaap onder op bed. We zijn overgevoerd van Igoumenitsa naar Brindisi in zuid Italië. We moeten in Italië nog zuidelijker rijden om de aardappelen op te gaan halen. De contact persoon van de aardappelhandel

komt vijf kwartier te laat aan in de haven om een contract te regelen. Hij verteld dat het hier twee dagen heeft geregend en er zijn geen aardappelen geoogst. Dus weer een tegenvaller er is geen retour vracht. Hij heeft wel een vracht voor drie vrachtwagens in Sicilië. De prijs die we krijgen is Fl. 2100.00 per vrachtwagen. Dat is niet kosten dekkend de pont en tolgeld bedrag is meer dan Fl. 2100,00. Terug gereden naar Bari en om **23.00** uur gaan slapen.

Woensdag 11 mei 1994

Om **06.00** uur opgestaan en om **07.00** uur vertrokken richting Nederland. Om **10.00** uur Gerrit Plas gebeld van de firma Kroeze te Enter. Gevraagd of Gerrit retour vracht kan regelen. Misschien is er retour vracht te halen in Ulm in Duitsland. Het is prachtig weer en er is geen wolkje aan de hemel te zien. Ik ben moe het gaat nu erg lang duren. Ik denk dat et komt door alle spanningen en indrukken die ik de laatste dagen heb meegemaakt. Het is nu **11.45** uur, we hebben nu totaal 3321 kilometer gereden. Om **19.00** uur krijgen we via Gerrit Plas te horen dat er retour vracht is voor Albert in Ulm. We moeten nu meteen doorrijden naar de Oostenrijkse grens. Nog twee dagen en ik hoor het woord Scania niet meer.

23.00 uur: Einde tolgeweg, we zijn eindelijk bij de Italiaanse-Oostenrijkse grens aangekomen. Daar komt die weer! We mogen Oostenrijk niet in van de douane. Na 22.00 uur mag je de Oostenrijkse grens niet meer over. Want morgen is het Hemelvaartdag. Dan mag er niet met een vrachtwagen gereden worden in Oostenrijk. Een douanier heeft de hoogste baas nog gebeld in Innsbruck, maar het mocht niet baten. We gaan terug naar Vipitino in Italië om te overnachten. Intussen is het al **01.00** uur geworden. We zijn meteen maar gaan slapen. Vandaag maar zes sneetjes brood gegeten. Volgens mij ben ik wat afgevallen.

Donderdag 12 mei 1994

Om **09.00** uur opgestaan en lekker wezen douchen. Kosten 5000 lire. Joop moet weer betalen en de chauffeurs niet. Henk is de boekhouding in het net aan het overschrijven. Haast niemand heeft nog lires om wat te kopen. We moeten hier de gehele dag blijven staan omdat het Hemelvaartdag is. Albert gaat morgen richting Ulm. Wij gaan niet mee anders moeten we te veel omrijden om vrijdagavond op tijd thuis te zijn. De sneeuwkettingen die we geleend hebben van de Hollanders bij de Albanese grens liggen nog bij Jaap in de kist. Henk haalt de kettingen uit de kist bij Jaap en gooit ze achterin de oplegger van Jaap i.p.v. zijn eigen oplegger. We liggen allemaal in ene deuk. De dag duurt erg lang. Nog even naar pa en ma Kuipers gebeld. Om de tijd te doden zijn Henk, Albert en ik naar het dorp gaan wandelen want het is heerlijk weer. Daarna wat gegeten en samen met Henk de cabine schoongemaakt. Morgen brengen we de oplegger gelijk naar Enschede. Lekker gaan slapen om **21.30** uur want morgen moeten we vroeg op.

Vrijdag 13 mei 1994

05.15 uur opgestaan. Het begint goed, de motor wil weer niet starten. Weer met startkabels van Albert de motor aan de praat gekregen. Bij de Oostenrijkse grens gaat het vlot. Dat komt omdat we geen vracht bij ons hebben. We hoeven ook geen tol te betalen omdat we humanitaire goederen hebben vervoert en geen retour vracht hebben. Zodra we goederen zouden gaan laden moeten we weer tolgeld gaan betalen.

Om **07.10** uur stonden we in Duitsland. Afscheid genomen van Albert en hem bedankt dat hij als vrijwilliger heeft willen meehelpen. **08.00** uur Martie gebeld dat ik vanavond rond **23.00** uur thuis kom.

Om **13.00** uur contact opgezocht met Gerrit Plas. Hij brengt Henk en mij vanavond vanuit Enter terug naar huis. Met z'n alle nog heerlijke goulashsoep gegeten.

16.00 uur: laatste stopplaats in Limburg-Laan. Afscheid genomen van Jaap Vinke. Hij is een geweldige steun voor ons allemaal geweest in de vooral spannende uurtjes. En die waren er genoeg. Afslag Bocheid toeterend afscheid genomen van Jaap. Jaap deed het raampje open en riep nog eenmaal IETSIEPIETSIEPOEDER .

19.30 uur: de Nederlandse grens bereikt. Geeft een heerlijk gevoel dat de missie er bijna opzit. Nu op weg naar Enschede om de oplegger af te leveren bij de Firma TIP, die de oplegger gratis ter beschikking heeft gesteld. Het is erg druk op de snelweg en we arriveren om 20.30 uur bij TIP in Enschede. Na de oplegger te hebben afgekoppeld en afgemeld zijn Henk en ik met de truck richting Enter gereden. Gerrit Plas zat al op ons te wachten. Trailer afgetankt, papieren in orde gemaakt en afgegeven aan Gerrit. Gerrit heeft nog een lange rit voor de boeg. Eerst brengt hij mij van uit Enter naar Nieuwegein. Daarna Henk naar Den Haag en Gerrit weer terug naar Enter. Gerrit bedankt voor alles wat hij voor mij heeft geregeld.

22.45 uur : weer thuis na bijna twee weken onderweg te zijn geweest. Afscheid genomen van Henk Smit. Hij heeft mij na 5090 kilometer weer veilig thuis gebracht.

Door inzet van tientallen vrijwilligers is mijn eerste humanitaire reis ondanks alle tegenslagen toch geslaagd en zijn de goederen op de juiste plek terecht gekomen.

HEEL VEEL DANK HIERVOOR.

Het aantal opgehaalde bananendozen met kleding is ver boven het plan 1537 dozen uitgekomen. In totaal zijn er 2512 dozen kleding naar Tirana gegaan. Het geld bedrag om een tweede zending naar Tirana te brengen is op dit moment Fl. 5408.15

Deze humanitaire zending "Joop naar Albanië 1537" werd mede mogelijk gemaakt door de volgende sponsors:

- Hoofdsponsor: Gebr. Kroeze, Enter
- Albert Heijn filialen
- Firma van Kampen Zoetermeer
- Gijs Coffeng, personeelsblad Flitsen van Albert Heijn
- Stichting Hoop voor Albanië
- Collega's servicebureau Vers Centrale AH te Zoetermeer.
- Albert Hilbering, chauffeur
- Henk Smit, chauffeur
- Gerrit Plas, planner bij de Firma Gebr. Kroeze, Enter
- Jaap Vinke, Vido Trans, Doornspijk
- Familie, vrienden, burens en kennissen
- Firma, Theo Pouw, Utrecht
- Firma Stoof bv, Maarssenbroek
- Firma Awi, Delft
- Dhr. D. Groeneveld, Firma Audire, Nieuwegein
- Vroonestein school, Nieuwegein